

Nasıl da Özlemişim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Nisan 2014

Olayların ne sosyolojik boyutu ne felsefi bakış açısı ne de içerik analizi kaleme almak istediğim bugün.

Sadece farklı bir günün ki çoğunuza göre sıradan olarak nitelendirilebilir, bende bıraktığı hoş esinti.

İster hayattan kopukluk olarak irdeleyin ister tembellik isterse her hangi bir öngörü getirin. Sonuçta yaşadıklarını en iyi kendi bilir insanın.

Benim açımdan da durum tam anlamıyla bir sebep-sonuç ilişkisi.

Kim hayatını nereye kadar planlayıp, istediği noktaya taşıma yetisine sahip ki. Gerçi hep isteklerimiz olsun diye didinip dururuz da neye ya da kime hangi noktaya kadar vakıf olup, tam anlamıyla belirleyebiliyoruz ki.

Girizgâhta o kadar da söz verdim kendime; olayları derinlemesine sorgulamayacağım diye ama gelin görün ki tutamadım sözümü. Bu yüzden de affınıza sığınıyorum.

Somut hiçbir sebep yok ortada neyin ya da kimlerin neye ne derece sebebiyet verdiği dair. Bunu somut göstergelerle açıklama ya da ifade etme yetisine de vakıf değilim ayrıca. Ama tek bir gerçek var ki oldukça sıkıcı olaylar yaşadım son birkaç yıl zarfında. Durumu detaylarıyla anlatmayı çok ama çok isterdim. Ne var ki; sıkıntı ve üzüntümlerim prim yapanları sevindirmeyeceğim. Kim olduklarının da artık hiçbir önemi kalmadı artık. Aslında bir önem filan da arz etmiyorlardı ve etmedilerdi de her ne kadar kendilerini öyle zannetseler de.

Sebep- sonuç ilişkisi dedim de sonuç olarak net bir gösterge de yok henüz. Bu yüzden ben durakta beklemekteyim. Bu yüzden de hangi vasıtaya bineceğimi de Allah bilir.

Soyut gidişattan somut göstergelere geçmenin vakti.

Bırakınız nedenleri, niçinleri bir kenara ben hala günüme geledim. İşin aslı yeni bir sürece adım atmak gayesiyle çıktım yola. Yol da uzun hani en azından gelecek açısından; güne bakarsak bir iş görüşmesi için çıktım yola. En azından bir antreman oldu benim için, olmalı da.

Sonuç ne olursa olsun ya da uğraşım yorucu olsa bile öylesine özlemişim ki tebeşir kokusunu. Gerçi artık tebeşir filan da kalmadı ama eğitim yuvalarının o kendine has kokusu bir başkadır benim için. Gerek eğitim hayatım olsun gerekse mesleki anlamda çalıştığım kurumlar olsun bir başkadır öğretmenlik

bir başkadır bende yarattığı duygu. Öğretmenliğe duyduğum aşkı pekiştiren bir diğer nokta da içimde saklı kalan öğrenci ruhum. Çocuklardan bile öğreneceğimiz o kadar çok şey var ki. Daha doğrusu çocuklardan bile değil de özellikle çocuklardan öğrenmemiz gerekenler...

Biz her ne kadar yetişkin olarak çok şey bildiğimizi farz etsek de bence iki yönlü bir etkileşim çocuklarla kurduğumuz o özel ve sıcak bağ.

Aslında komik bir gündü benim için. Özellikle dolmuş yolculuğumda beraber yolculuk ettiğim o küçük adam ve ben. Çocuk deyip de geçmemeli.

Tam yanıma oturacakken küçük bey önce bir düşme tehlikesi geçirdi. Bana ne oluyorsa anaç bir tavırla çocuğu tutmaya yeltendim, tabii ki her zaman ki paniğimle. Üstelik araç hareket halinde de değildi.

Sanırım küçük adamın hoşuna gitmiş olmalı ki tatlı tatlı gülümsedi bana yol boyunca. Uzun zamandır bana bu denli içten gülümseyen olmamıştı desem yeridir. Ne varsa çocuklarda var. Öylesine açık ki algıları ve öylesine duyarlılar ki...

Yeni oyuncağımı kurcalıyorum bir yandan. Bilgiç bilgiç baktığını görünce, utanarak çantama koydum cep telefonumu. Eninde sonunda çözeceğimi biliyorum tüm gizemini ya gerisi önemli değil.

Derken gelen bir çağrıya cevap vermek için aldım elime yeniden. Tekrar kendimi gözlem altında hissederken demeye kalmadı ki söze girişti yanımdaki yolcu.

-Aa, benim telefonumun aynısı.

Çocuk konuyu açana kadar bendeki düşünce, telefonumun kullanımının ne zor olduğu yönündeydi. Zira kullanımı en rahat olanı seçmiş olmam gerektiğini düşünürken bir yandan da detaylarına takılıp çocuk için oldukça komplike olduğunu aklımdan geçiriyordum.

Utandım kendimden, desem yeridir. Derken konu konuyu açtı ve girdik sohbete artık o kısacık mesafede ne kadar sohbet edilirse.

Baktı bana ve sordu:

-Siz hayvan besliyor musunuz?

En sevdiğim konu açılmıştı işte. Direkt konuya evdeki muhabbet kuşlarımdan girdim. Bizimkinin de kedileri varmış meğer. Tam bir hayvan sever anlayacağınız.

Derken eğildi kulağıma ve fısıldadı küçük adam:

-Kaç kedim var, biliyor musunuz? Tam sekiz tane, annelerini de sayarsak tam dokuz kedim var.

Aramızda bir sırda artık kedilerin niceliği ve tabii ki niteliği de. Zira bunca hayvana apartman dairesinde bakıyorlarmış.

Derken inecekleri durağa vardık.

Çocuklarla vakit geçirmeyeli bayağı olmuş. Nasıl da özlemişim onları.

Normalde yolda vakit geçirmek sıkıcıdır benim için. Eh, insan bu denli tembel olursa. Ama son zamanlarda yaptığım en keyifli yolculuktu. Babasının iteklemesiyle zor indi bizim delikanlı dolmuştan.

Çocuklarla çocuk olmayı öylesine özlemişim ki hoş kaç yaşına gelmişim benim de onlardan bir farkım yok zahir.

Olmayacak bir sözle koydum son noktayı.

-Kedilerine selam söyle, canım.

Ve gayet sakin bir şekilde cevabını da aldım ondan.

-Siz de kuşlarınıza selamlarımı iletin.

Ezelden beri ortak bir dil konuştuğum yegâne topluluk: Çocuklar ve onların özel, temiz ve içten dünyaları.

Zira o kadar samimi ve sevgi dolular ki...

Asla kırmıyorlar kalbinizi ve yansıttığınız duyguları tüm güçleriyle hissedip karşılığını da veriyorlar.

Nasıl ki bir çiçeği sulayıp, onun büyümesini izliyorsunuz onlara gereken de sizden yansıyan sevgi, hoşgörü ve samimiyet. Ne çıkar peşindeler ne yalan ne art niyet taşıyorlar.

Gün boyunca ondan bana yansıyan içtenlik sayesinde gülümseyip durdum.

Tüm güzellikler sizlerle olsun.

Sevgilerimle...